

Koza in volk.

(Ruska basen.)

Koza si je postavila kočico v borovem gozdu in zaprla vanjo svoje kozličke, svoje sinčke. Vsako jutro pa jih je prišla nakrmit. Nato je pa odšla na delo.

»Oj odprite vratica,
jaz sem vaša mamica,
da vam mleka dam!«

Tako je govorila, in kozlički so odprli duri in veselo sprejeli mamico.

To je videl in slišal volk in drugo jutro je prišel sam pred kočico in govoril:

»Oj odprite vratica,
jaz sem vaša mamica,
da vam mleka dam!«

»O, ti nisi naša mamica. Naša mamica ima lep tanek glas,« so rekli kozlički in niso hoteli odpreti trdno zaklenjenih vrat.

Ko je pa res prišla mati, so ji povedali vse. Ona jih je nasitila in jim strogo prepovedala odpreti vrata, če bi prišel kdo drugi kot ona sama.

Komaj je pa koza odšla v les na delo, je prišel h kočici volk in je zaklical s hinavskim, tankim glaskom:

»Oj odprite vratica,
jaz sem vaša mamica,
da vam mleka dam!«

Kozlički so mislili, da se je res že vrnila mamica, odprli so vrata, pa joj, volk je planil v kočico in je podavil vse. Samo en kozliček se je urno skril v peč in se tako rešil.

Ko je prišla koza drugo jutro, je zaklicala:

»Oj odprite vratica,
jaz sem vaša mamica,
da vam mleka dam!«

A nihče ji ni odprl vrat. Stopila je bliže in je videla, da so odprta, stopila je v kočico — vse

prazno, odprla je peč in našla v njej edinega sinka, ki ji je še ostal. In začela je jokati.

H koči je pa prišel volk in jo hinavsko tolažil: »Kaj da jočeš, kuma kozica? Pojdi, se gremo izprehajat, in boljše ti bo!«

»Mi ni za izprehod!« ga je zavrnila koza.

»E, pojdimo vseeno!« jo je vabil volk.

In šla sta po gozdu in prišla do jame, kjer so pekli prejšnji večer razbojniki ukradeno jagnje.

Pa, je rekla koza: »Poizkusiva preskočiti to jamo!«

»Dajva,« je rekel volk in se zagnal, a je skočil v jamo. Grozno je zatulil: »Prevarala si me, kozal!«

Ogorki so bili še živi in tako je končala njegova hudobija s smrtjo — sežgal se je. Koza pa je šla v kočico in negovala kozlička-edinčka, ki ji je še ostal.

Bogumil Gorenjko.

Mamica, jaz moram v raj!

Peterčku se je zazdelo
v ljubkih sanjah nekikrat,
da so zvezdice strnile
se v voziček solnčnozlat.

Vanj je sedlo božje Dete,
rajskomilo, rožnih lic,
v svilne kodrčke pa vpletli
angelci so mu cvetic.

In nizdol se je pripeljal
Jezus, z lučjo ves odet,
pa je Petrčku pomignil:
„Pojdi z mano v lepši svet!“

Pa se dvignil in je šinil
zvezdni vozek v sinji zrak.
„Zdaj smo v raju!“ — Sèn premine —
Peterček pogleda v mrak.

